

gyógyász, s még nem tudta, hogy a tej, a hús, a tojás, a só meg sok egyéb ennivaló milyen ártalmas, mennyire megrövidíti az életet. Csak azt tudta, de azt nagyon, hogy másodlagos – nem, tizedleges – hogy meddig élünk. S mi az elsődleges? Az, hogy ne dobjanak ki bennünket, mint haszontalant, mint aki semmire sem jó már!

Hát mire gondolt Jézus? Mit kell nekünk szólnunk? Megmondta. Nem a levest, hanem a világot. Tata is beletartozik a világba. Elkezdjük hát Tatán, s ha jól megsóztuk, átmegyünk Tatabányára is. Onnan meg a szomszéd vármegyébe. Aztán az egész Dunántúlra. S ha már az Alföldet, Tiszántúlt s az északi vármegyéket jól megsóztuk, elmegyünk a Felvidékre, Kárpátaljára, Erdélybe, Moldvába a csángókhoz, meg a Vajdaságba, Horvátországba, Ausztriába... mindenüvé, ahol csak magyarokat találunk, s mindent jól megsóznak. Házakat, földet, embereket. Aztán továbbme gyünk, s megsózzuk az egész világot. De kinek van ennyi sója? Honnan veszünk ennyit? Nem tudom. Én csak annyit szerzek be, amennyi nekem kell a sózásra. Több mint hatmilliárd ember él a Földön, jusson nekik is szóni való, sózzanak ők is.

Jézus példabeszédekben beszél, azaz hasonlatokat mondott. Ilyen az is, hogy – a maga tanítványait a sóhoz hasonlítja. Ha tanítvány, akkor tud sózni boltban vásárolható só nélkül is. De mitől leszünk Jézus tanítványai? A jól tanuló érdemli ki a *tanítvány* elnevezést. Milyen tantárgyat tanított Jézus? Magyar? Földrajzot? Számtant? Nem. Jézus a szeretettannak volt a tanára. A múlt vasárnap hallottuk: Boldogok, akik éheznek és szomjaznak azt, hogy istennektetszők legyenek! Meg lehet tanulni tőle, hogyan lehet az életünk istennektetsző. Aki megtanulja jól a szeretet tanárától, Jézustól, hogy szeretnünk kell égi édesapánkat, s az ő kedvéért minden magyart és nem magyart – az a tanítvány.

Amíg nincs tele a föld ilyen jó tanulókkal, ilyen Jézus-tanítványokkal, addig az emberiség élete nem ér egy pipa dohányt. Most én is egy hasonlatot mondtam. De Jézus nem ezt a hasonlatot mondtá, hanem a sóhoz hasonlította tanítványait. Amíg nincs tele a föld ilyen jó tanulókkal, addig az emberiség élete olyan, mint a sótlan étel, mint a sótlan leves. Az meg rossz, ehetetlen. Ha pedig tele lesz velük a világ, akkor égi béke lesz a földön, Isten lányának fogják hívni Ágotát is, Agapét is, a Lukácsot meg Isten fiának, s miénk lesz a Szeretet országa. Röviden: akkor jó lesz nekünk, jól fogjuk érezni magunkat.

Azért nem kereszteltették meg Ágotát a szülei csecsemő korában, mert egy csecsemőtől nem lehet megkérdezni, hogy akar-e a világ sója lenni, akar-e Jézus tanítványa lenni. Csecsemőkorban csak ennyit tudunk felelni erre – mennyit? –: oáá. Viszont, ahogy elnézem, Ágota lehet már 8-9 éves, ért a szóból meg a levélíráshoz is, s így megkérdezhetem már, hogy akar-e a világ sója lenni. Mert ha akar, akkor megkeresztelhetem őt.

A tanítványok ott ülnek Jézus körül a fűben – a hegyen, ahol sónak mondja őket. S mond még valami

nem nagyon kedveset nekik. Azt, hogy a só megbolondul. Mit csinál? Mondtam: *meg bo lon dul*. Aki nem hiszi nekem, nézzen utána. Ott van az eredeti, az ógörög szövegben: *móranthé*. Ha apja idejében nem tanítja meg Ágotát ógörögre, majd ha Pesten egyetemre kerül, beíratkozhatik hozzám kezdő görög tanfolyamomra, utána meg haladóra. Van minden évben. Ezt a *mebolondul* ígét, képzeljétek, hogy fordítják magyarra? Így: ízét veszi. Felháborító. Hogyan tehetek ilyet? Hát nem veszik észre, hogy Jézus nem tizenkét deka vagy kiló sónak mondja a Hegyibeszéd című prédikációt, hanem a 12 tanítványnak? Nem, és nem, és nem, nem veszik észre. A tanítvány nem tudja ízét veszteni, mert a tanítvány – tanítvány és nem só. Mondok egy példát. Ismerek egy embert, már vagy harminc éve, régi jó barátom, Jézus igaz tanítványának tartom, úgy hívják, hogy Kovács Tádé. Ez a Kovács Tádé el kezdene odahaza csúnyán beszélni, a fületek hallatára. Hallaná Ágota, Agapé, Lukács meg Anya is. Csak néznének, mint Jenő a moziban. Hogy ez meg mi, mert ilyesmit még sohase hallottatok tőle. Végül Anya megszólal, s ezt mondja: Gyerekek, Apátok – ízét vesztette. Ezt mondaná? Dehogy is ezt mondaná, hanem azt, hogy Apátok tisztára megbolondult.

Mikor bolondul meg a tanítvány? Ha elkezd szármárságokat beszélni. Jézus tanítványaként elkezd ilyeneket mondani: Én az öcsémet nem szeretem, az egyik iskolatársamat meg egyenesen utálok. A tálibokat Afganisztánban halomra lövöldözném, mert azok bombáznak, s akik bombáznak, azokat meg kell ölni. Nem érdekel, hogy mennyi szegény ember van, én minden nap rántott csirkét meg gesztenyepürét akarok enni tejszínhabbal. Én nem akarok osztozni. Én többet akarok, mint amennyi másnak jut. Velem nem etetik meg, hogy családotul kommunába, meg szerzetbe, meg majd megmondom még mibe kell belépünk Én nem akarok segíteni másoknak, ezzel szemben minden nap buzgón kérem az Istent, hogy segítsen nekem, nekem, nekem többre jutnom, mint másoknak. Így beszél a megbolondult tanítvány. Ezek a tanítványok semmi másra nem jók, csak arra, hogy kidobják őket, s mint a történelem használhatatlanjait lábbal tapossák őket. Mert a sótlan só nem ér semmit. A jézustan butaságokat mondó Jézus-tanítvány pedig még annyit sem. Ezért Kovács Ágota, mielőtt megkeresztellek téged, megkérdezlek: Akarsz-e Jézus tanítványa lenni? Akarsz-e a világ sója lenni? Ellen mondasz-e annak, hogy megbolondult tanítvány legyél? Azt írtad nekem, hogy bele akarsz kerülni az Egyházba és a Bokorba. Az egyházba meg a Bokorba Jézus tanítványai valók. Akarsz-e Jézus tanítványa lenni? Hallható szóval, hangosan és a templom felé fordulva mondd meg, hogy akarsz-e Jézus tanítványa lenni. Ha akarsz, megkeresztel-  
lek.

*KIRÁLY IGNÁCZ:*

## **JÁTSZUNK!**

/Tényként fogalmazott álmaink./

Munka az iskolában, munka a foglalkozási helyeinken, munka a háztartásban...munka...munka... Kiben ne kapcsolódna ehhez az, hogy fáradtság, gond, teher, küszkö-

dés, feszültség, stressz... Szemléletváltoztatást javaslok. Ami számunkra szent, mert szent életre segít, az legyen pozitív tartományban. Amint az „egyház” fogalma „id”-házat, az üdvházat, a felüdülés házát jelenti, úgy amit most kiemelnek az a játék, játékos életalakítás.. No nem a világ fiainak értelmében, mely szerint a játékot így határozzák meg: „Bármely verseny /játékos magatartás, tevékenység/ ellenfelek /játékosok/ között, amely kényszer /játékszabályok/ szerint folyik valamely cél /nyerés, győzelem/ érdekében.” Túl sok magyarázkodás kell ahhoz, hogy pozitív tartalmúvá mosdassuk a verseny, ellenfelek, kényszer, nyerés szavakat. Fogalmazzunk új játék meghatározást, ami jobban illik hozzánk.

**Testvérbarátok megállapodására épülő közös élményű tevékenység egymás győzelemre segítése érdekében.**

**Testvérbarátok** vagyunk. Nem ellenfelek, kik egymás legyőzésére törekednek. Testvériségünk a jézusi tájékozódásunkra épül. Az egy irányba néző és igyekvő egyenrangúak közössége vagyunk. Barátságunk az évtizedek néha elviselő, legtöbbször elfogadó és egyre többször vágyott kapcsolatára épül. A barátságunk jó szívhangozat mutat, hiszen gyengéink és erőseink ismeretében valóságra épül és nem álmodozásokra. A tények kényszere alatt nyögő világban mi lenne, ha elveinknek megfelelően fölé emelkednénk mindennapjaink ok-okozati lineáris sémájának? Eszerint az egyszerű, de veszélyes séma szerint az okozat közvetlen okát megtalálva ráállunk és megoldjuk, azt gondolva, hogy valóban megoldottuk. Az élet ennél sokkal bonyolultabb. Minden mindennel összefügg, rendszerszerű gondolkodásra van szükségünk. A feljebből tekintett dolgaink megmenthetnek a hirtelenkedésektől, az ösztönös reagálásoktól, hiszen rendszerben való gondolkodásra készítetnek. Aki rendszer szemléletű, az több dimenzióban látja az életet és ebben testvérbarátait is. A rögtön, melegében a kérdésbe belevágás helyett meg kell állnunk, körül kell néznünk. Így lesz szemünk a sok áttétellel megjelenő helyzetekre is. Például, a viccel érintett súlyos kérdésből ki fogjuk olvasni a testvéri vallomást, a hallgatásból meg fogjuk érezni a meghallgatás utáni vágyat.

**Megállapodásunk** mindannyiunk szándéka szerinti. Játékszabályunk, hogy jónak kell lenni, jézusian jónak. Arra szövetkeztünk, hogy jézusibbá igyekszünk tenni az élet ránk eső kis zugát. Ki így, ki úgy. Egyéniségeink sokszínűsége áldás és kihívás. Áldás a gyümölcsökben, kihívás az ütközéseinkben. Ütközéseinkből születik az áldás, mikor elkendőzés és belegyalogolás végleteit kerülve csiszoljuk egymást. Tények által sodort élet helyett az elveink által alakított életre szövetkeztünk. Megállapodásunk elvárás, de csak önmagunk felé. Egymás felé reménykedéssel, várakozással tekintünk.

**Épülni és építeni** akarunk. Aki sportot űz a mindent mindig megkérdőjelezésből az élete épülete helyett egy Tüzép telepet fog produkálni, tele építő anyagokkal. Hegyre épült Tüzép helyett, mi életműben, hegyre épült személyiségekben, hegyre épült cs-

ládokban, hegyre épült közösségekben gondolkodunk. Ezért nem vagyunk agnosztikusok, hanem inkább „jézusi tájékozódású írástudók fejlődőképes közössége”. Az épülés és építés olyan folyamat, melyet nem tudunk a földi kereteink között befejezni, csak haladni, lépegetni tudunk előre és majd egyszer halálunkkal abba hagyni tudjuk. Ha fejlődésben gondolkodunk egymásról is, akkor a pillanatfelvételekből nem fogunk általános okoskodásokat megfogalmazni sem egymás gyerekeiről, sem egymásról.

**Közös** tevékenységről akkor is beszélhetünk, ha életünk nagy százalékban közösségünkön kívül bonyolódik, de nem közösségünk nélkül. Hatunk egymásra a gondolat, az ima, a jelzések /levelek, telefonok, üzenetek/ eszközeivel. Élünk ezekkel az eszközökkel, mert ez nem elfecsérelt figyelem, hanem közös támaszpépítés mindannyiunk számára. Hatunk egymásra a pusztá létünkkel is: nem akar megszegyenülni az ember testvérbarátai előtt. A valahova tartozás is megtartó belső erőforrásunk. Közösségi élményeink piros betűs ünnepek /BNT, majális, táborok.../. Aki nem tudott, vagy nem akart valamelyiken ott lenni, azt szabad hiányolni, de számon kérni nem. Nem akarjuk bevasalni egymáson azt, amit magam jónak látok, mert hiszen szabad döntéseink lehetősége, könnyed egyfelé mozgásunk emeli élményteljes játékká közös dolgainkat.

**Tevékenységeink** különböző területűek, ezért találkozásaink sokféle kincssel gyarapíthatnak bennünket, ha megosztjuk egymással. Az együtt végzett tevékenységeknek nem szabad kihalni életünkben. Így időseidve sem. Adventi gondolataink, nagybőjti imádkozásaink sajátosan a mieink. Szegényebb lesz, aki nincs benne és nélkülük szegényebbek lesznek, akik benne vannak. Egymás éltetésére szövetkeztünk, szellemi, lelki és életpéldás gazdagításra szövetkeztünk, nem szegénységi bizonyítványt akarunk kapni Jézusunktól sem. Egymás segítése minden csapatjáték alapja. Egymás jó kiegészítése minden gyümölcsünk minőségi mutatója. Talán, evangéliumi képet használva, ha egyikünk furulyálni kezd, ha lassan is, de táncolni is hajlandók vagyunk, főként, ha tetszik a furulyászó. Rendre tapasztalom magamon, hogy nehezen vagyok kimozdítható, de utána hálás vagyok, hogy kimozdítottak.

**Győzelemre** vagyunk teremtve. Nem lúzernek, nem örök vesztesnek, nem siralom völgyi önsajnálatra születünk. A földi élet kis győzelmeiben gyökerezik a hitünk szerinti örök életünk. A kis győzelmek a mindennapok nagy pillanatai, mikor helyén volt a szívünk és az eszünk. A végső győzelem a célbaérkezetttség. Az egymást szerető emberek a sportban ismert gúlára hasonlítanak: mindenkinek helye és szerepe van. A teherbírókra épülnek a kecsesebb, légiesebb játszó társak. Győzelem az, hogy áll a mű, sőt balesetmentesen le is tud bontódni, mikor kell. Amikor pedig az élet úgy kívánja, újra tud épülni új és új alakzatban. „Istennek tetsző az a játék, melyben mindenki győz.”- írja M. Morgan. Mi legyen az aktuális „gúlánk”, melyet, mint testvérbarátok építhetünk? Nem tudom. Kérdezzük meg az edzőnket, a Mestert. Ami bennem szól most, az egy hang a sok lehetséges közül, hiszen mindannyiunk hangjából születhet meg ez a közös építkezésben megszülető harmóniánk. Íme az én játék tervezetemből egy szemléletre és egy tenni valóra vonatkozó rész: